

Мамина молитва

Для Олександри Бешлей, економіста мостобудівельного поїзда №61, День матері є величним святом вшанування жертвості материнства задля добра дитини. Вона завжди пам'ятає, скільки зусиль доклала її мама, щоб виростити, виховати і дати освіту їй та братові. Сама ж Олександра Миронівна не з оповідей знає, що материнство – поняття всеосяжне... Про це її розповідь:

– Для мене материнство розпочалося із запрошення колишньої однокласниці стати хресною мамою її сина Андрія. Це була несподівана пропозиція, але я не вагалась ні хвилини. Погодилась і була рада, що виявили мені таку велику довіру. Своїх дітей у мене тоді ще не було. Наступного року ще одна товаришка взяла мене за куму. Другого похресника назвали Іваном. А згодом у мене було вже три похресники. Третім став син приятельки, з якою ми навчалися у політехнічному інституті. Хлопчиків дали ім'я Сергій.

Хрестини – особлива і радісна подія для родини. Із хрестинами в народі пов'язано чимало гарних звичаїв. Переважно малляти приносять якісь подарунки (чи гроші), обов'язково солодощі (цукерки чи цукор) – як побажання, “щоб солодко спало, швидко росло і мало солодке й у достатку життя”. А хресні батьки дарують ще й крижму – біле полотно, яке використовують у Чині хрещення. Воно наче символічний одяг, в який “зодгається” охрещена дитина, очищуючись

молитва потрібні їй на щодень.

Нині у кожного з моїх похресників вже власні сім'ї. Але я не припиняю молитись за них і за свою найменшу похресницю Вікторію, яка потребує цього, мабуть, найбільше.

Хресною мамою для Віки я стала вже у зрілому віці, маючи не лише досвід хресного материнства, духовного наставництва (підготування дітей до першої сповіді та урочистого причастя при церкві Вознесіння у Львові), але й виховавши трьох дітей Ростислава, Марію та Романа. Тоді спрага духовних знань привела мене до Католицького університету. Там одного разу монахиня запропонувала стати хресною мамою для малляти з сиротинця. Звичайно ж, я погодилась. Так відбулося моє знайомство з трирічною Вікторією.

“Незалежно від того про яке материнство йде мова (про звичайне чи духовне), у кожному випадку важливим є як виховаємо дитину, які цінності закладемо в неї, як вона через нас сприйме Бога, бо це – основа на все життя!”

від наслідків первородного гріха. Колиш після хрещення крижму використовували на пелюшки для немовляти чи зберігали на той час, коли маля виросте, одружиться і пеленатиме своїх дітей. Скільки тої крижми має бути? Метри тут значення не мають. Скільки буде – стільки й добре. Перепеленане немовля традиційно перев'язують стрічкою: хлопчиків – блакитною чи синьою, а дівчаток – рожевою чи червоною.

Оцей дорогий перев'язаний стрічкою “скарб” несуть хресні батьки у храм, де від його імені зрікаються всього злого, всіх діл Сатани і дають обітницю бути з Богом. Саме в цей момент найбільше усвідомлюєш важливість того, що відбувається, і власну відповідальність (як хресної матері) за дитину не лише перед людьми, а, насамперед, перед Всевишнім.

На той час про роль хресних батьків у житті похресника я знала дещо менше, ніж зараз. Але вже тоді розуміла, що їхнім обов'язком є дбати про духовне виховання дитини і взяти її під опіку, якщо, не дай, Боже, щось трапиться з батьками. І хоча загалом усе зводилось до присутності на урочистих подіях у їхньому житті, я намагалась завжди творити молитовну підтримку принаймні при кожному важливому кроці чи виборі, який поставав перед моїми похресниками.

Інколи мене запитують, чи можна відмовитись від пропозиції стати хресними. Люди інколи відверто зізнаються, що не спроможні на додаткові матеріальні витрати і бояться відповідальності. Але не це головне для дитини! Куплений подарунок тішитиме її день-два, а увага, розмова, виявлена любов та

хресною мамою для малляти з сиротинця мою добру знайому. Вона радо погодилась. А згодом всиновила хлопчика, якого тримала до хреста. І у світі стало більше на одну щасливу дитину. Як мудро покерував Бог!

Мене непокоїть доля Віки, хотілося б зробити більше для цієї дитини. Але з'ясувалось, що у неї є рідні – батько і тітка, які провідують її та, сподіваюсь, не залишать на самоті в цьому небезпечному світі. Принаймні про це я прошу Бога в молитвах.

Можливо, хтось іронічно посміхнеться, зауваживши, що молитва – лише слова. Я не раз переконувалась у дієвості молитви. У житті постійно виникають ситуації, з якими людина не може справитись власними силами, вирішити їх спроможний тільки Бог. Інколи скрутна ситуація здається людині безвихіддю, крахом, тупиком, але варто лише з довірою звернутися за допомогою до Творця і ситуація змінюється, часом стається те, що ми, люди, називаємо чудом.

Знаю про багато таких маленьких і більших див. Вісім років очолюю одну з груп спільноти “Матері в молитві”. До нас звертаються за молитовною підтримкою у різних життєвих ситуаціях: хтось тяжко захворів, дитині не вдається навчання, хтось потерпає від алкоголю, загроза розпаду сім'ї, важка вагітність і т.д. Нікому не відмовляємо, але людина, що потребує допомоги, повинна молитися спільно з нами. Пригадую

кожному випадку важливим є як виховаємо дитину, які цінності закладемо в неї, як вона через нас сприйме Бога, бо це – основа на все життя!

Виховання має свої підводні камені. Батьки часто намагаються “зліпити” з дитини щось на свій розсуд, забуваючи, що Бог, можливо, задумав дитину зовсім іншою, аніж вони собі уявляють. Не всім батькам вистачає сили і мудрості не нав'язувати дитині своїх рішень, свого вибору, відпустити її у самостійне життя. Для мене це було нескладно. Можливо тому, що сама після восьми класів поїхала з села на навчання до Львова і вчилась жити самостійно. Це – їхнє життя, їхні труднощі, їхні рішення і вибір. На власних синцях і помилках вони вчитимуться далі, а я їх завжди підтримаю, завжди допоможу, коли це буде їм потрібно.

Чи робитимуть діти помилки? Від цього ніхто не застрахований. Проте тут багато залежить від основ виховання. Пригадую, як навчаючись у технікумі і побачивши дим у туалеті я подумала, що то пожежа, навіть не припускаючи, що дівчата можуть курити. За роки навчання ніщо мене не змусило відмовитись від своїх принципів поведінки, поглядів на мораль і порядність. Сподіваюсь, що й мої настанови запали глибоко в душу моїм дітям.

Звичайно ж, не всі хвилини плекання дітей є радісними. Діти не завжди бувають

“Можливо, хтось іронічно посміхнеться, зауваживши, що молитва – лише слова. Я не раз переконувалась у дієвості молитви. У житті постійно виникають ситуації, з якими людина не може справитись власними силами, вирішити їх спроможний тільки Бог”.

Неможливо забути відвідини сиротинця, очі діточок, які вдивляються у кожну людину, наче зазирають їй в саму душу. У тому погляді читається і надія, що то прийшла мама чи хтось рідний, і німа молитва про любов, якої вони позбавлені з перших днів життя. Діточки там дуже добрі і вдячні. Бачили б ви, як світяться їхні оченята, коли даєш їм звичайне яблуко чи просто погладиш по голівці. Ті дітки впливали на мене своїм прагненням ласки, вони спричинилися до важливих змін у мені. Саме тоді прийшло глибоке розуміння помилки, якою є батьківська легковажність, відмова прийняти дитину – дар Божий, те невинне створіння, найбільшим прагненням якого є материнська любов.

У житті немає випадковостей. Ніщо не відбувається просто так, на все воля Божа. Тоді мені спало на думку заохотити стати

випадак, коли одній жінці лікарі радили зробити аборт, стверджуючи, що дитина народиться з серйозною патологією. Неважко уявити собі переживання тієї жінки, яка з одного боку боїться за майбутнє дитини, а з іншого усвідомлює, що аборт – тяжкий гріх. Ми запропонували молитись за дитину і майбутню маму. І от, в належний термін, без ускладнень ця жінка народила здорового малюка! Ось вам і сила молитви. А скільки врятованих сімей, скільки поліпшень стану здоров'я, скільки збережено життів ще ненароджених дітей! Дивлячись на таке, я знову й знов переконуюсь, що молитов, не почутих Господом, не буває, і молитва матерів врятує світ від занепаду та зла.

Головне – не бути байдужим і безпечним. Мати завжди вболіває за дитя, чи не загрожує йому щось. А що загрожує нині людству? Епідемія неморальності і злочинів, коротко кажучи – гріх. Він не може бути виокремлено чийось, він наш спільний, ми всі несемо його тягар. І наша спільна справа не осуд, а молитва за зцілення від гріхів. Це – благо як для держави, так і для людства загалом.

Незалежно від того про яке материнство йде мова (про звичайне чи духовне), у

слухняними, особливо хлопці, але від цього ми не перестаємо любити їх. Коли мене запитують, чи є рецепт на те, щоб неслухняна дитина стала чемною, я завжди пригадую пораду Софії Шептицької, матері митрополита Андрея: “Чемна дитина – молюсь “Богородице діво”, нечемна – “Богородице діво”. Оце і є найкращий спосіб на виховання, бо щира молитва матері змінює на краще не лише світ, але й серця.

Тому складаю руки в молитві і промовляю: “Отче небесний, дякую тобі за дар материнства, за радісні і прикрі хвилини плекання дітей, за усвідомлення, що ти моїх дітей любиш більше, ніж я, за те, що вислуховуєш мої молитви. Прошу тебе, Отче, бережи усіх дітей, які є частиною мого життя від всіх небезпек цього світу. Дай мені такі очі, щоб бачити тебе у кожному з них, твоє серце, щоб любити їх, твою ніжність, щоб допомогти їм зростати, твою мудрість, щоб скеровувати їхню і твою силу, коли мені треба дати їм волю. Амінь”.

Ольга ПАДКОВСЬКА
На фото: Олександра Бешлей (справа)
із похресницею Вікторією
Фото із сімейного архіву Олександри Бешлей